

BENCZE JÓZSEF VERSEI

Magamat befognám

Magamat befognám
vasszegecs igába,
hogy húzzam én is a
gondot a világba!
Küllős kerekkel
fölszöknek az égre,
hold-tököt lehozni
haza a cserénybe.
Ostor oltalmazzon
mindörökre engem,
zsömle felhőimbe
villám ne kerengjen!
Szarvamat odaadnám
béke-harsonának,
jó kaszatokmányoknak
jövő aratásra!
Sokan boruljanak
jászolkarikámra,
hogyha megszakadok
egyszer az igába!

Szívkörházi versek

Beteg szív az alkonyatban
fáradtan ver, nagyon lassan.
Légy te áldott az időben
engem már elfeledőben
feleségem, feleségem
tükrödből folyik a vérem.

Ebben a völgyben meginogtam.
Belekékültem hegyek nézésébe.
Hallik virágok lázas elmenése.

Nehéz a földben, nehéz a földön,
élve és halva mindörökkön.

Gyorsan növe szakállamra mondom,
álarcom, ha van is: itt leoldom!

Falusi vasárnap

Otthon az öregek
az ebédet várják,
ingeket cserélnek
s egymást beretválják.

Égi és földi szeretet

Vannak az életnek olyan területei, ahol az ember örökké elégedetlenül feszegeti korlátait, keresi a továbbjutás lehetőségét. A végtelennel érintkező határpontjai ezek.

Legmélyebb mélyéig hatólan a szeretetben éli meg az ember azt, hogy lehatárolt, mégis határtalan. Behatárolja életének végessége — végtelen vágya hiába törne át korlátain. Krisztusban azonban rátalálunk arra a szeretetre — vagy inkább rántalál az a Szeretet, Aki a végtelen és tökéletes egység. Az égi szeretet beteljesítheti a földit.

A szeretet egységre törekszik. Az emberek elkötelezhetik magukat egymásnak, részt kérhetnek egymás életéből, felelősséget vállalhatnak egymás sorsáért, gondozhatják egymás életét és boldogságát. És megfordítva: részt adhatnak egymásnak a maguk életéből, bizalmasan föltárhatják magukat egymás előtt, egymásnak felelősnek tudhatják magukat. Egymáshoz tartozásuk erősödésével közeledik az egység felé szeretetük: tágul életük tere, növekszik boldogságuk. Egymásban találják meg örömeiket: nem csupán egy-egy tárgy vagy esemény okoz nekik örömet, hanem maga a lét, az együtt-lét válik állandósuló boldogságuk forrásává, fájdalomkban vigasztalásukká, nézeteltéréseikben megoldásukká.

Szeretetüket leginkább az ajándékozásban tudják megjeleníteni. Mozgósítanak mindent, ami elérhető, hogy odaadhassák egymásnak: tárgyakat és meglepetéseket, idejüket és szokásaikat ajándékozzák oda (néha áldozzák föl!): csakhogy darab-ról-darabra egész önmagukat egymásnak adhassák. Az ajándékok egymást érik: